

kajti godilo se mu je skoro v vseh literarnih početjih, kakor da bi se bilo v resnici vseh 9 muz proti njemu zaklelo in zarotilo z namenom, preganjati ga kakor furije v starogrškem gledišči. Dobil je namreč eden že davno jako znanih slovenskih skladateljev v Ljubljani štipendijo za umetnike, ktera se vsako leto na Dunaji razpisuje. Poskušal jo je lani tudi Nikodem dobiti, kajti ni mala stvar 4 do 600 gold. k svojim 315 gold. prišteti, — zbral je vsa svoja „dela“ (z večine je imelo vsako le 3 do 30 strani): „izdihljaje“, balade, romance, epopeje, igrokaze itd. in poslal jih je v debelem paketu po železnici kot navadno voznino (Frachtgut) — po pošti bi bil moral preveč plačati — umetniškemu odboru na Dunaj, kateri je imel štipendijo oddati, tolaživši se, da ta vendar ni iz samih baronov Streusandbüchse sestavljen. Spet je čakal cele kvatre rešitve svoje prošnje; spet je skoro že umetniške štipendije popolnoma pozabil; spet mu nenadoma neko dopoldne isti pismo — noša paket prinese in recepis za podpis pomoli; spet se mu od straha in upa roka trese, kajti bila mu je rešitev prošnje od dunajskega umetniškega odbora nazaj poslana; spet je po sobi hitro sèm ter tjà koračal, premišljaje, kdaj bi to morebiti spet Pandorino škatljo odprl? toda s trdnim namenom, ne več v Salamonovi kavarni potrebovati zdravilne pomoči gosp. Finca. — Poldne že na turnu sv. Miklavža bije, zdaj mrtvobledi, zdaj pirhasto rdeči Boštjan naglo z desnico, ki se mu trese kot šiba, pečate odtrga in pogleda hrbet svoje prošnje, kjer so navadno rešitve (Erledigungen) napisane, — ali v tem mahu jo že na drobne kosce raztrga in kot besen po njih z velikimi zimskimi okovanimi čevlji teptá renčec: prokleti švabski odbor! kajti nobene besede ni bilo na hrbtu prošnje napisane, nego za vso rešitev bilo je po celi strani potegnjeno s tesarskim rdečilom strašno „!“ znamenje klicanja (Ausrufungszeichen). Sv. Roka opeka in dunajsko „!“ so bile „na videz“ res velike blamaže, — al — mislil si je Nikodem — Napoleon se je tudi le na videz 2krat blamiral v Strasburgu in v Boulogni in postal je le vendar imperator — toraj se ne sme obupati!

Vse načine je vpotrebljeval, da bi bil svoj namen: literarno slavo in bogastvo dosegel. Pri vsakem „delu“ je dal odzad z neznano pritlikavskimi črkami („mit Perlschrift“ kakor je sam rekel) natisniti, da bi bil komaj mogel človek z drobnogledom brati: „Vsi čisti dohodki se imajo za dobrotne namene obrniti.“ Pa tudi to ni pomagalo. Dajal je svoja dela po večkrat pod drugimi naslovi natiskati; tako „stille Seufzer eines krainischen Barden“ so prišli ni dolgo temu na svitlo pod naslovom „lyrische Ergüsse von den Höhen des Golovz“ (lirične pesmi z Golovca itd.). Imajoči v rokah nove izdihljaje z Golovca, vprašam ga, ko sem ga neki popoldne za lemenatom srečal, kaj je temu početju vzrok, kaj vendar misli s tem doseči? — Vidiš dragi prijatelj — odgovori Boštjan — vzel sem si za izgled svojega slavnega rojaka, učenega dr. Kluna; on je postal po tem vsemu nemškemu in slovanskemu svetu slavno literarno znan, postal je bogat in imeniten, povsod ga častijo in mu kadijo, ker je nekoliko slovstvene baže večkrat prekuhal in v raznih podobah na svitlo dal; vidiš, jaz imam morebiti večji zapopadek o bulgarski literaturi, nego ga ima on o slovenski in o njenih odnošajih proti drugim južnoslovanskim, pa pobral je nekaj materijala med našimi dunajskimi dijaki o slovenščini, dejal ga je v svoj literarni kotel in poslal kot razpravo o naši literaturi v rusko „Besedo“. Ves literarni svet slovanskega plemena, ki šteje čez 60 milijonov, ploskal mu je, da on prvi med vsemi Slovenci tako dobro ruski — prihodnji jezik vseh Slovanov (?) — piše, ko je v resnici le nemški pisal. Tisto razpravo

je kmalu pozneje spet v kotel dejal in prekuhal in prišla je kot čisto nova razprava v „Oesterreichische Revue“, iz ktere jo je dal spet malo okrtačeno in novo pobarvano v posebni knjižici za popolnoma novo delo na svitlo, in ako se ne motim, gledala je ista razprava kot izvirna in čisto nova v talijanskem jeziku v „Crepuscolo“ in v francozkem v „Revue de Gèneve“ beli dan, — ali sem zadnja dva lista prav zadel ali ne, ne vem, kajti ne znam niti italijanskega niti francoškega itd. Dalo bi se še marsikaj pripovedati. Jaz pa, kamor se obrnem, pri vseh enakih poskušnjah imam samo nesrečo, namesti slave in bogastva dobivam le „!!!“ in pa opeko; moj slavní rojak je postal že mladeneč v Padovi doktor modroslovja, jaz pa že 25 let po vseh nemških vseučiliščih svoja dela pošiljam, da bi me kje častno promovirali, pa sem le vedno „doktorand philosophiae“! (Dal. prih.)

Striček Dobersvet.

Čez hude čase toži
Zdaj skoraj celi svet,
Vendar vesele kroži
Naš striček Dobersvet.

Izbral si je ženico,
Je ko violčen cvet,
Veseli ko z golobico
Živi stric Dobersvet.

Si hišico je zgradil
Na zali solnčni hom,
Krog drevja si nasadil,
V zavetji ima dom.

Pod lipo klop in miza,
Povsod se vidi red,
Kar ljubi ženka Liza
In striček Dobersvet.

Prijetna je stanica,
V kotiči lep oltar,
Lesena postranica,
Neprecenljivi dar.

Na-njo prelube svira,
Ko noč objame svet,
Da slavček se ozira,
Kje stric je Dobersvet.

Približa se nedelja,
Pokrije svoj klobuk,
Srce se mu zasmeja,
Ko zgrabi za poruk.

U starošegni halji,
Za božjo slavo vnet,
Prot' cerkvi gré zali
Naš striček Dobersvet.

Vse hčerke in pa sine
Je davno že oddal,
Namnožene rodbine
Bi skoraj ne poznal.

Njegovo godovanje
Je za ves mlaji svet
Največe radovanje
Pri stricu Dobersvet'.

Z lahkó nogó priskače,
Unukov obiskat,
Donaša jim igrače,
Prigodbe pravi rad.

Od petja in ljubezni,
Preblagih mladih let,
In kaj prestal železni
Je striček Dobersvet.

Vsa srenja ga spoštuje,
Dobrotnika sirot,
Nesrečnim stan zlašuje,
Nevednim kaže pot.

Mu ni za prazno slavo,
Ni nikdar prenapet.
Le ljubi mir in spravo
Želi stric Dobersvet.

On vinca ne sovraži,
Prijatelj je zdravic,
Zapoje rad pri glaži,
Od vinskih jo goric.

Če z delom se otrudi,
Diši mu vsaka jed,
Je zdrav, da vse se čudi,
Naš striček Dobersvet.

On pravi: „Bog me vari,
Jaz Tebi se zročim,
Zato me ne udari,
Če dobre volje sim.“

„Odloži mi selitev,
Da star bom ko moj ded“ —
S tem sklene sploh molitev
Naš striček Dobersvet.

Berači nevošljivi,
Skopuhi lakomni,
Lenuhi strasti živi
Vam radost znana ni!

Vse graje se znebite,
Naj on vam bo izgled,
Odslej takó živite
Ko striček Dobersvet!

V. Kurnik, stolar v Ljubljani.

Dopisi.

Iz dolnjega Štajarja 12. dec. — Nevolja pri nas je velika, da se bodo neki imena duhovnikov in krajev v šematizmu škofije naše po ukazu gosp. knezoškofa dr. Stepischnegga tiskala po nemški pisavi. Enkrat tako, drugokrat tako! Pod Belkredijem s slovenskim pravopisom, kakor se spodobi slovenskim ime-

nom, zdaj pod Beustom vse z nemško pisavo! Gospod knezoškof so enkrat rekli, da niso „slovenski“ škof, ampak katoliški. Vprašamo jih: ali katoliški škof mora biti nemški? Po našem mnenju mora pravica povsod tudi biti prvo geslo škofovo, in pravica Slovenca ne sili v nemško, pa tudi Nemca ne v slovensko opravo. Pustite vsacemu, kar je njegovo!

Iz Vélikovca na Koroškem. † — Zadnji, tako imenovani „Nikolajski“ sejm, je bil kakor vselej, tako tudi letos zeló obiskan, pa je tudi eden najimenitnejših koroških sejmov. Živine se je veliko dognalo in tudi dosti prodalo, posebno volov, čeravno je cena bila visoka, ker letos krme ne manjka. Tudi žito ni bilo posebno dober kup. Da tudi ta sejm ni pretekel brez pretefov in družih nerodnosti, to je pa žalibog tudi resnica! — Nadjali smo se, da se tudi v Vélikovcu napravi telegrafna štacija, kajti iz Trsta je naši županiji došlo vprašanje: ali je tu za to napravo dosti prostora? Ko je pa ta odgovorila, da ga je, ako se najmanj za 6 let telegrafna štacija napravi, ni zdaj ne duha ne sluha več o telegrafu. — V okolici pliberški je skoro ena cela vas pogorela in to prav po nemarnosti; ljudje so brez strehe in živeža.

Iz Gorice 12. dec. — Hvala Bogu, da večina Goričanov in deželanov naših ima še toliko poštenega katoliškega duhá v sebi, da ne tuli z volkovi v judovskih in enacih časnikih, katerim so cerkvene pravice v zavetji konkordata in pod varstvom duhovščine najhuji trn v peti: zakon je takim ljudem navadna „španovija“, duhoven pa je ljudski šoli prava slana, ki v njih morí svoboden napredek. Tako trobijo zdaj nemški liberalci in oni, ki slepi za njimi gredó — žalibog, da so tudi med njimi Slovenci, ki še tega ne čutijo, da — kar se tiče šol — konkordatoborci tepó le po konkordatu na videz, ubiti pa le s tem hočejo slovanstvo. V obče je moja misel to: Ne skrunite čutja slovenskega, svetinj narodnih, ne cepite tujk na domače drevó! Po enem kopitu se ne dá stvariti ves svet. Na eni strani nam protivniki ne privoščijo našega jezika, da bi po njem dosegli potrebno nam omiko in oliko, in nas tako v eno mer tlačijo v jarm sužnosti, od druge strani pa nam silijo svobóščine, za ktere ne maramo. Ali ni to grozovito nasprotstvo? — Po tem ugovoru naj prestopim do tega, da „Novicam“ povem, da duhovščina naša vsa je poklonila ljubljenu svojemu višemu pastirju svetlemu našemu velikemu škofu in knezu dr. Gollmajer-u zahvalnico, da so se v vrsti družih škofov krepko potegnili za pravice cerkvene po smislu konkordata, in da so milostljivi knez radostno sprejeli to zahvalnico, ker jim je znamenje, da se ž njimi popolnoma vjema vsa duhovščina. Vrh tega je pa tudi čez 700 veljavnih Goričanov, hišnih gospodarjev, viših plemenitnikov, trgovcev in družih spoštovanih meščanov, iz družih krajev Goriškega pa 6246 hišnih gospodarjev, med njimi 43 županij, v vsem skupaj tedaj 7550 gospôski zbornici na Dunaj poslalo prošnjo za obveljavo konkordata. Da bi bili dali vsem osebam omenjenih rodovín podpisati to peticijo, nabrali bi bili lahko najmanj 70.000 podpisov. — Naj vam konečno še naznam to, kar je „Domovina“ povedala v svojem poslednjem listu zarad železnice čez Predél, ker bode Vas Kranjce, ki se tudi potegujete za železnico, zanimalo. „Domovina“ piše: „Zastran železnice čez Predél (na Gorico in skoz Dol na Trst) so prenesli časniki te dni novico, da je tehnično-vojaška komisija, ki je ni davno vso črto prehodila in v stratežičnem oziru presodila, izrekla, da se lahko izpelje; našla je še celó nekaj zljajškov, po katerih se tudi stroški za nekoliko znižajo. Iz Kobarida mislijo potegniti stransko črto v Čividad in od tod se

ima izpeljati ena veja na Karmin, druga na Videm do sedanje južne železnice.“

Novomesto 14. dec. * — 8. dan t. m. imeli smo besedo v tukajšnji čitalnici. Domoljubne gospodičine so pele nekoliko pesem, in ako pomislimo, da je to začetek, moremo nje in gosp. Kravsa pohvaliti, ki posel pevovodja nevtrudljivo opravlja in si lepo prizadeva, da povzdigne petje domače. Predstavljala se je pri tej besedi tudi znana gluma „Na mostu“, v kateri so gospodje in gospodičine svoje naloge vrlo dobro izvrševali; posebno pa se je odlikoval tukajšnji domoljubni trgovec in reditelj našega gledišča gosp. K..... kot Grablovec, ki je sè svojo naravno komiko neprenehano smeh izbujal. Dvorana bila je gledalcev vsa polna in prav vesel večer so nam napravili naši domoljubi s to prav v naglici skovano besedo. Naj pri tej priliki rečemo, da je pomanjkanje novih pevskih zborov zeló občutljivo in težko pričakujemo že davno oznanjene izdaje čitalnične pevske zbirke, katero je v svojem času gosp. Vojteh Valenta obljubil. — Društvo sv. Mohorja se je, ako v njegov koledar pogledamo, en malo razširilo v tukajšnem mesticu, vendar pa, če na dolensko stran pogledamo, v raznih duhovnijah še premalo društvenikov najdemo, in vendar se to društvo vsemu prostemu ljudstvu in posebno staršem, kateri želijo svojim otrokom podučne, pobožne, dobrokupne knjige v roke dajati in tako njih blagočutje buditi, more po vsej pravici gorko priporočati. Želeti bi bilo tedaj, ako se število društvenikov sv. Mohorja na Gorenjskem primerja sè številom na Dolenskem, da bi se v tem oziru od tiste strani, ki je najbolj pristojna, to blago reč pospeševati, v nekterih krajih en malo več zgodilo.

Novomesto. (Iz odbora čitalničinega.) Poziv. V zmislu §. 18. pravil národne čitalnice tukajšnje naznanja se, da v namen volitve novega predsednika in odbora bode 29. decembra tekočega leta ob 2. uri popoldne v dvorani omenjene čitalnice občni zbor, kteremu so uljudno povabljeni vsi častiti gospodje društveniki.

Mohar, predsednik.

Iz Kranja. (Vabilo k dobrodelni besedi v čitalnici kranjski v nedeljo 22. dne decembra t. l.) Program: 1. „Prolog.“ 2. „Na horáh.“ 3. „Caprice sur des airs bohémiens“ pour piano, par Jules Schullhoff. 4. „Večerna.“ Čveterospev od Riharja. 5. „Strunam.“ Samospev za glasovir od Jenko-ta. 6. „Ženici.“ Čveterospev od Jelen-a. 7. „Kdo je mar?“ Veliki zbor slovenski od dr. B. Ipavca. Potem: „Vdova in vdovec.“ Šaloigra v enem djanji; poslov. dr. Janez Bleiweis. Čisti dohodki te veselice so namenjeni za nakupovanje blagá, iz kterega milosrčne gospé in gospodičine delajo zimsko obleko za ubogo šolsko mladino, ktera se bo potem na dan sv. Štefana ob 11. uri dopoldne v čitalnični dvorani slovesno obdarovala. V ta namen je vstopnina za vsako osebo stavljena na 30 soldov, pa hvaležno se sprejme vsak veči dar. Začetek ob 8. uri zvečer.

Odbor.

Iz Ljubljane. Saj so med Nemci vendar še nekteri narodnosti družih narodov pošteni ljudje, ki se držijo kristijanske zapovedi, ktera velevala, da „ne delaj drugim, česar ne želiš sebi.“ Dobro dé človeku v sedanjem času, ko se od vseh strani „na zid pritiskajo“ Slovani, ako sliši možato besedo, kakor se bere v 49. listu „Reforme“, ktera zavrača pretiranost grofa Antona Auersperga, ki je unidan, kakor so „Novice“ že omenile, v gospôski zbornici obžaloval, da se vsi narodi avstrijski niso ob pravem času in še bolj pomenjevali. „Reform“ grofu, ki tako rad med svobodnjaki zvonec nosi, v tem listu tako tehtne levite bere, da predrznega svojega govora, kteremu je „gospôda“ v

zbornici ploskala (!), pač ne more vesel biti; kajti v svesti si je lahko, da ogromni večini avstrijskih narodov je „Reform“ iz srca govorila. Žal nam je, da nam danes prostora manjka, od besede do besede svojim bralcem povedati Reformine dokaze, da „ni ne pravično, ne pošteno, ne svobodoljubno, narodom ropati to, kar jim je po Bogu natura dala. Le trinožke države so delale in še sedaj delajo tako. To še nikakor ni pravo in pravično svobodoljubje, ktero se le v pesmih glasi (grof Auersperg je pod imenom „Anastazija Grüna“ veliko svobode na papir djal), pa v djanji pogačo svobode le sam sebi in svojim ljudem peče. Avstrija mora biti enako pravična mati vsem narodom; to je njen poklic, in le, če spolnuje to nalogo, more Avstrija obstati.“ Po tem „Reform“ dokazuje, da grof Auersperg zgodovino avstrijsko pači, ako misli, da je za Avstrijo kedaj čas bil, izroditi svoje narode, in da tudi luteranstvo bi jej ne bilo pomagalo doseči ta namen. Nemški narod nima naloge, da bi druge narode požrl; omiknosna naloga mu je ta, da deli drugim narodom, kar on več zná ali vé; to naj si jemljejo drugi narodi za-se in obdelujejo potem v svojem jeziku. Kdor drugim narodom jemlje njihov jezik in njihovo narodnost, ta greši zoper pravico in svobodo, zoper naturo, zoper zapoved Božjo, in doprinaša grozovito hudodelstvo umora narodov (verübt das scheussliche Verbrechen des Völkermordes).“ Menda ima nemškutarski „Grossmeister“ dosti na tem, kar mu je „Reform“ povedala. Prihodnjič prinesemo celi njen sestavek.

— (*Družba zdravnikov kranjskih*) je prejela od deželnega odbora vabilo, naj pové, kako in kaj misli o tem, da se odpravi najdenišnica (Findelhaus), to je tista naprava, po kateri se nezakonski otroci jemljejo v deželno skrb, in kako naj bi se prestrojila porodnišnica. Družba zdravniška si je izvolila odsek iz gospodov dr. Valente, dr. Gausterja, dr. Karola Bleiweisa in kirurga Jansekovića, da na tanko prevdari to stvar in družbi potem predlaga svoje nasvete. Odsek, ki si je za svojega prvomestnika izvolil dr. Valento in za poročevalca dr. Gausterja, je tako dobro rešil svojo nalogo, da je družba v svojem občnem zboru pritrdila enoglasno njegovim nasvetom, ki obsegajo to-le: 1) Najdenišnica se popolnoma more odpraviti še le tedaj, kadar se ustanovijo izrejalšča za zapuščene nezakonske otroke; 2) preuredba najdenišnic v smislu človečanstva, pravice, pravednosti in varčnosti pa je neobhodno potrebna; 3) ta preuredba naj se deloma brž izvrši, deloma pa potem, ko se bodo državljske postave zaradi nezakonskih otrok vredile po zahtevah pravice in sedanjega časa; 4) porodnišnica naj ostane, pa se preuredi zaradi sprejemanja nosečih žensk po istih pravilih, ktere veljajo za bolnišnico sploh. — Nadjamo se, da bodo ti nasveti zdravniške družbe dobro gradivo našemu deželnemu odboru.

— V poslednji magistratni seji, v kateri so se prevdarjali stroški in dohodki mestni za prihodnje leto, da po tem prevdarku pridejo v občni zbor mestnih odbornikov, je g. Horak pozornost na tistih 10.000 gld. obrnil, ki jih za leto in dan mesto plačuje za plinovo (gazno) svečavo. To so silni stroški, ker skor pol gold. pride na vsacega Ljubljancana za gazno svečavo. To svečavo pa podražuje to, da se podvzetnikom mora svečava plačevati v srebernem denarju, tedaj na bankovce še ačijo. Skupščina je na predlog Horakov sklenila, naj magistrat pogleda dotično pogodbo in potem sporoča v mestnem zboru. — V tej seji je bilo tudi naznanjeno, da se je v neki ljubljanski štacuni prodajal cukrer, po katerem so ljudje, ko so mlečno kavo pili, zboleli; ta cukrer je na videz precej lepo bel, al če se stopi

v vodi, postane voda črnikasta. Sklenjeno je bilo, da se ta važna stvar na tanko preišče.

— Po sklepu Njih Veličastva cesarja od 5. dne t. m. je dovoljena družba akcije, ktera bo kranjskim kupcem in obrtnikom posojevala denar. Imé je tej družbi „ljubljska obrtniška banka“. Na čelu jej stojijo Aleks. Dreo, J. Lukman, V. Hansel, R. Janežič, J. Hauffen, Alb. Samasa in drugi.

— 5. in 6. dne januarja je v redutni dvorani zbor kranjskih rudarjev; začne se zbor ob 9 $\frac{1}{2}$ uri dopoldne.

— Za svetovalce knezoškofijskega konsistorija so imenovani prečastiti gospodje dr. Jan. Gogala, ravnatelj Alojzijevišča, M. Pogačar, škofijski kancelár, in pa prof. Zamejec. — Gosp. prof. Brodnik je za vereučitelja na gimnaziji kranjski potrjen.

— Spet smo imeli hudó steklega psa v Ljubljani, ki je mnogo psov popadel, pa menda tudi nektare ljudi napadel; zato so spet vpeljani ukazi, kakor jih postave velevali. Da se steklina pogostoma ponavlja (lani so celo leto na Dunaji imeli to nadlogo), izvira odtod, ker se vedoma ali nevedoma ne pobijejo vsi psi, ki so bili popadeni po steklih.

— (*Iz narodne čitalnice ljubljanske.*) Čitalničin odbor je v poslednji svoji seji sklenil, da vsled družbinih pravil bode letni zbor 26. dne t. m. (na dan sv. Štefana) v dvorani čitalnični. Po predsednikovem govoru je program občnega zbora ta-le: sporočilo tajnikovo, sporočilo blagajnikovo, nasvêti posameznih družbenikov, volitev predsednika, blagajnika in vseh drugih odbornikov. Začetek zbora je ob 11. uri dopoldne. — Vsi družbeniki se vljudno vabijo v zbor.

— (*Naznanilo o delitvi oblek siromaškim šolarčkom in šolaricam.*) Blagodarnost visokodušnih dobrotnikov in dobrotnic je letos gospém in gospodičinam čitalniškim toliko v gotovem denarju in v blagu podarila, da jim je bilo mogoče napraviti zimne obleke 53 ubozim fantičem in 37 deklicam, ki v šolo hodijo. — Delila se bode obleka prihodnjo nedeljo ob 11. uri dopoldne v čitalnični dvorani. Prečastiti generalvikár gosp. Anton Kos, v to naprošeni, bojo delili darove. Vstop je vsakemu prost.

— (*Še en „kuriosum.“*) Nekdo je v sobotni „Laibacherici“ naši drobni opazki v poslednjem listu, da se je seja znanstvenega društva umaknila godbi, očital v velikem „leitartikelnu“, da „šepa na obéh nogah.“ Da ostanemo pri jeziku pisateljevemu, rečemo le to, da po takem „Laib.“ leitartikel šepa na štirih, kajti tudi za krajnsko deželo zgodovinskovažno svečanost, kakor je bila v spomin Zriniju v Zagrebu, primerjati z godbo filharmonično, to se pač pravi šepati na vseh štirih!! Ta primera pa šepa še tudi o tem, da noben deželni poslanec ni za vsaki dan priklenjen v sejo; ako so tedaj trije ali štirji šli za par dni v Zagreb, to ni zaprečilo zborovanja ostalim drugim, in če je večina zborova (takrat nenárodna) pritrdila, da prestande zbor za par dni, morala je više ceniti Zrinskovo svečanost, kakor jo ceni „Laib.“ pisatelj, ki jo v svojem nemškokulturnem ponosu imenuje „Festgelage“! Je li pisatelj morebiti s spominom na Zagreb hotel „rahlo“ denunciirati naše patriote, ki so šli v Zagreb? Ako je to nameraval, tolažimo ga s tem: „Bange machen gilt nicht.“

— Zavoljo božičnih praznikov je prečastiti gospod Lovro Pintar že pretekli teden zapustil državni zbor in prišel domú.